

prccolo

ミ
ュ
ゲ
書
房

ร้านหนังสือมุเกตต์

เติมไฟแห่งฝันให้เหล่าคนรักหนังสือ

ชิราเบะ จิโตะ เซียน

ธนพล ศักดิ์สมุทรานันท์ แปล

เมื่อตีบรรณาธิการ

ต้องมารับช่วงต่อร้านของคุณตา

จึงเกิดเป็นเรื่องราวจากเหล่าคนรักหนังสือ

ที่ช่วยปลุกพลังใจให้ลูกโซบะอีกครั้ง!

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านหนังสือบูเกต์ เติมไฟแห่งฝันให้เหล่าคนรักหนังสือ

ミユゲ書房

ชิราเบะ อีโตะ

เขียน

suwa ศักดิ์สมุทรนันท์

แปล

“ฉันเปิดร้านหนังสือบูเกต์เพราะคิดว่า
ถ้ายังได้ข้องแวะกับเหล่าคนรักหนังสือในช่วงหลังเกษียณ
ก็คงสนุกไม่น้อย”
-ชิราเบะ อีโตะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ร้านหนังสือมิเกลต์ เดิมไฟแห่งฝันให้เหล่าคนรักหนังสือ
ミユゲ書房

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

Muguet Books

© Shirabe Ito 2021

First published in Japan in 2021 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo. Thai translation rights
arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7850-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์กุล • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัชกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ อาทิตยา แก้วสิวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น • ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร
ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนัดต์, ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ปุณยวิชญ์ พันธุ์แก้ว, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

คำนำสำนักพิมพ์

“มูเกต” เป็นภาษาฝรั่งเศสที่แปลว่าลิ้นหุบเขา ภาษาดอกไม้มายถึงการเริ่มต้นบทใหม่ของชีวิต และความสุขที่หวนกลับมาอีกครั้ง ในบางครั้งชีวิตก็ไม่ได้เป็นตามที่เราคาดหวังเสมอไป มันอาจยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่บางทีความผิดพลาดเหล่านั้นก็อาจนำเราไปพบกับเส้นทางใหม่ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนได้เช่นกัน

อย่างเรื่องของมียาโมโตะ อากิระ บรรณาธิการหนุ่มผู้จมอยู่กับความรู้สึกผิดแล้วตัดสินใจลาออกจากงาน โชคชะตาพาให้เขาได้มารับช่วงต่อร้านมูเกต ร้านหนังสือของคุณตาที่เขาเคยประทับใจในวัยเด็ก ที่แห่งนี้ทำให้เขาถูกแวดล้อมไปด้วยเหล่าผู้คนที่น่ารัก และหลงใหลหนังสือ ทำให้เขาได้เริ่มต้นบทใหม่ของชีวิตอีกครั้ง

นอกจากเรื่องราวที่อาจสร้างแรงบันดาลใจเล็กๆ ให้ใครบางคนแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังพาเราไปรู้จักโลกของการทำหนังสือด้วย ตั้งแต่การคัดเลือกต้นฉบับ งานในส่วนของการเขียน งานบรรณาธิการ การวาดภาพปก การออกแบบรูปเล่ม กระทั่งหนังสือวางจำหน่าย เรียกได้ว่าครบถ้วนทุกกระบวนการเลยทีเดียว

แม้หนังสือเล่มนี้จะไม่ใช่นิยายที่ทำให้อบอุ่นหัวใจขั้นสุด แต่หากคุณเป็นคนที่หลงใหลในมนตร์เสน่ห์ของตัวอักษร และตกหลุมรักโลกของการอ่านแล้วละก็ นี่เป็นหนังสือที่คุณไม่ควรพลาด!

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	89
บทที่สาม	161
บทที่สี่	229
บทส่งท้าย	303
ส่งท้ายจากผู้อ่าน	312

บทที่หนึ่ง

1

ลาก่อนครับ คุณตา

วันนั้นกองบรรณาธิการของเราทำงานลากยาวจนได้รุ่ง เมื่อเห็นหัวหน้าบรรณาธิการโกโตเดินเข้าไปในห้องสูบบุหรี่ ผมก็หยิบใบลาออกในลิ้นชักโต๊ะทำงานขึ้นมาถือให้มันแล้วเดินตามไป หัวหน้าบรรณาธิการหยุดมือที่กำลังจะจุดไฟแช็กทันทีที่ประตูเปิดออก เขามองเขม็งตรงมาขณะที่ยังคาบบุหรี่ไว้ในปาก

“มีอะไร”

ประกายแสงในแวตาคมปลาบของเขาชวนให้รู้สึกกดดันอย่างยิ่ง แต่ผมก็ยื่นใบลาออกให้เขาแล้วโค้งศีรษะลง

“ผมขอลาออกครับ”

“ทำไม”

“ผมไม่เหมาะกับงานนี้ครับ”

“ไม่จริงหรอก มียาโมโตะ แก่เป็นบรรณาธิการที่ดี สร้างผลงานคุณภาพออกมาก็เยอะแยะ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ”

“ยังคิดมากเรื่องฮิโรกาวะ ไชตะ อยู่หรือไง”

แวบแรก สัญชาตญาณบอกให้ผมรีบปฏิเสธ จะได้ไม่ต้องหงุดหงิดกับการถูกมองว่าเป็นพวกไม่รู้จักริโต แต่ผมกำลังจะลาออกแล้ว ใครจะมองอย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องเก็บมาคิด

“ครับ”

“งานของหมอนั่นไม่เหมาะกับการตีพิมพ์เพื่อธุรกิจ อย่างมากก็ได้แค่เขียนลงเว็บไซต์นั่นแหละ อย่าไปใส่ใจ มันไม่ใช่ความผิด

ของแกลเล่ย์”

“มันเป็นความผิดของผมครับ”

“...ฉันก็ตามใจ”

หัวหน้าบรรณาธิการคว้าใบลาออกจากมือของผมแล้วมัดใส่ กระเป๋าเสื้อคลุมอย่างไร้ความประณีต ก่อนเดินกระแทกกระทั้น ออกไปจากห้อง

วินาทีนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมัล้วนสูญสลายไปในพริบตา ทั้งเวลาห้าปีที่โหมทำงานเป็นบ้าเป็นหลัง รวมถึงความอดสาหัส เมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษาที่มุ่งหวังจะเข้าทำงานในสำนักพิมพ์มารูยามะ บริษัทยักษ์ใหญ่อันดับหนึ่งของวงการสิ่งพิมพ์

แม่โทรศัพท์มาหาในอีกหนึ่งเดือนให้หลัง ตอนนั้นเป็นช่วงที่ผมเริ่มใช้วันลาพักร้อนที่เหลือให้หมด หลังจากสะสมงานที่คั่งค้าง และส่งไม้ต่อให้คนอื่นเรียบร้อยแล้ว

“คุณตาทูลดลงกะทันหันหนะ รีบมาที่นี้ให้เร็วที่สุดเลยนะ”

“...อาการแย่นขนาดนั้นเลยหรอ”

ช่างเป็นคำถามที่ซื่อป้อเหลือเกิน ผมคงเผลอพูดออกไปด้วยความรู้สึกไม่อยากเชื่อ

“แล้วพ่อล่ะ”

“เขาว่าจะนั่งเครื่องบินเที่ยวแรกมาพุงนี้ ถ้าอาการจะคงตัวได้ ก็มาเที่ยวด้วยกันกับพ่อเลยนะ”

“โอเค”

ก่อนหน้านี้ผมรู้ว่าคุณตาที่อาศัยอยู่คนเดียวในฮอกไกโด ป่วยเป็นไข้หวัดจนต้องเข้าโรงพยาบาล แม้จะลงงานแล้วเดินทาง

ไปพักอยู่ที่เมือง A ชั่วคราวเพื่อคอยเฝ้าไข้ แต่ไม่นึกเลยว่าจะถึงขั้นนี้—

ช่วงบ่ายของวันถัดมา ผมกับพ่อรีบไปที่ห้องผู้ป่วย คุณตานอนอยู่บนเตียงโดยมีแม่และหมอกับพยาบาลเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด ผมมองหน้าแม่ทันทีเมื่อเห็นคุณตาหายใจถี่คล้ายกำลังเหนื่อยหอบ

“หมอบอกว่าแกไม่ได้ทรمانอะไรแล้วละ”

น้ำเสียงสงบนิ่งของแม่ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณตาคงจะจากไปในไม่ช้า ทันใดนั้น ริมฝีปากของเขาก็ขยับเล็กน้อย ทุกคนชะงักนิ่งไปโดยพลัน

“พุมิโกะ คุณเซย์อิจิ อากิระ”

เสียงนั้นแหบพร่าและแผ่วเบา

“ขอบคุณนะ ฝาก — เรื่องร้านด้วย — ฉันพอใจ — กับชีวิตแล้ว”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของเขา

คุณตาทำงานเป็นบรรณารักษ์จนถึงวัยเกษียณ จากนั้นก็เปิดกิจการร้านหนังสือเล็กๆ เขากับคุณยายช่วยกันออกไอดีเยพร้อมทั้งตระเตรียมสิ่งต่างๆ ที่จำเป็น และแล้วร้านหนังสือบูเกต์ก็ถือกำเนิดขึ้นเมื่อ 20 ปีก่อน “บูเกต์” เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่าลิ้นหุบเขา ซึ่งเป็นดอกไม้ที่คุณยายชอบที่สุด

ตอนเด็กๆ พ่อแม่จะพาผมไปฝากไว้ที่บ้านคุณตาคุณยาย ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของทุกปีจนกระทั่งผมเรียนจบชั้นประถม เนื่องจากพ่อกับแม่ต่างงานยุ่งทั้งคู่ ส่วนผมก็เป็นพวกเก็บตัว ไม่ชอบปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนอื่นในโรงเรียนกวดวิชาหรือสถาน

รับเลี้ยงเด็กประถมนั่นเอง

ผมใช้เวลาช่วงปิดเทอมฤดูร้อนในเมืองนี้ไปกับการทำการบ้าน และช่วยงานคุณตาคุณยาย ส่วนเวลาที่เหลือก็แทบจะหมดไปกับการอ่านหนังสือ หากมีหนังสือที่อยากอ่าน ผมจะหยิบออกมาจากชั้นหนังสือในบ้านแล้วถือมันไปยังโต๊ะทำงานข้างเคาน์เตอร์ ซึ่งเคยเป็นที่ประจำของคุณตา จากนั้นคุณตาจะเขียนชื่อหนังสือกับราคาลงในสมุดบัญชี และประทับตราสัญลักษณ์ที่แสดงให้รู้ว่า มีเจ้าของแล้วก่อนจะส่งคืนให้ผม

“สวดยมากเลยใช้มั้ยล่ะ ของเก่าแก่แบบนี้ ทำจากไม้มะฮอกกานีเชียวนะ”

ผมคลั่งคล้ายคลืคลว่า คุณยายมักจะพูดอะไรทำนองนั้น ขณะที่กำลังขัดถูโต๊ะให้เงางาม สีอำพันอันเข้มชัดและวาววาม ยังคงสวดยเด่นจวบจนตอนนี้ ไม่ใช่เพียงโต๊ะไม้เท่านั้น แต่ส่วนอื่นๆ ในร้านก็ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์เช่นกัน

คุณยายของผมเสียไปเกือบสิบปีแล้ว แต่ร้านยังคงเป็นระเบียบเรียบร้อยจนแทบไม่น่าเชื่อว่า คุณตาจัดการดูแลมันด้วยตัวคนเดียว ที่สำคัญคือบรรยากาศภายในดูไม่เหมือนร้านหนังสือทั่วไปแม้แต่น้อย

“ตั้งใจให้บรรยากาศดูมีเสน่ห์คลาสสิกแบบยุคไทโช¹ นะ”

นั่นเป็นอีกคำที่คุณยายพูดบ่อย อันที่จริงตัวอาคารของร้านหนังสือผมเกิดก็ถูกดัดแปลงมาจากคฤหาสน์สไตล์ตะวันตก ที่สร้างขึ้นช่วงปลายยุคไทโชนั่นเอง โดยร้านจะอยู่บนชั้นหนึ่ง ส่วน

¹ ยุคสมัยหนึ่งของญี่ปุ่น ตรงกับ ค.ศ. 1912 - 1926

ชั้นสองเป็นพื้นที่อยู่อาศัย

คุณตาคุณยายซื้อคฤหาสน์หลังนี้มาปรับปรุงด้วยการถอด
ฝาผนังของชั้นหนึ่งซึ่งกันพื้นที่ทั้งห้าห้องออกไปจนเกือบหมด เพื่อให้
ทั้งชั้นดูกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน จากนั้นก็นำชั้นหนังสือมาตั้งชิด
กับผนังทุกด้านที่ยังเหลืออยู่ เสริมด้วยชั้นวางแบบเดียวกับแผงโชว์
หนังสือ และเติมพื้นที่ว่างด้วยโซฟาเก้าอี้บุผ้า

พื้นไม้เนื้อแข็งอายุเกือบร้อยปีและแผ่นไม้ตกแต่งผนังที่สูง
ระดับเอวต่างก็เป็นสีน้ำตาลเข้ม ส่วนผนังฉาบปูนที่อยู่เหนือขึ้นไป
จนถึงเพดานนั้นเป็นสีขาว แสงอาทิตย์ริไรส่องเข้ามาผ่านกระจกฝ้า
สีเขียวเมอริเดียนซึ่งมีลวดลายเป็นรูปทรงเรขาคณิต

ด้านในสุดของตัวร้านจะเป็นผนังเปิดโล่งเชื่อมไปสู่ “ห้อง
หอคอย” ซึ่งมีลักษณะเป็นทรงกระบอก บันไดติดราวกันเหล็ก
ทอดตัวเลียบไปกับผนังห้องที่โค้งมน เมื่อเดินขึ้นไปจะพบกับชั้นลอย
ซึ่งมีทางเดินวนเป็นวงกลม ทางเดินนี้ถือเป็นเพดานของชั้นหนึ่ง
ไปในตัว — แต่เนื่องจากเป็นชั้นลอย พื้นที่ตรงกลางเพดานจึง
เปิดกว้างเป็นรูขนาดใหญ่เหมือนโดนัท

สิ่งที่ใช้กันพื้นที่โล่งตรงกลางของชั้นลอยคือรั้วเหล็กที่ประดับ
ลวดลายดอกไม้ใบหญ้า ชั้นหนังสือสูงเสียดเพดานตั้งตระหง่าน
ติดผนังทั้งบนชั้นหนึ่งและชั้นลอย มีมุขหน้าต่างสำหรับรับแสง
ยื่นออกมาตรงตำแหน่งที่ค่อนข้างต่ำและใช้เป็นม้านั่งได้

คุณเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เหลือเกินที่ร้านหนังสือเล็กๆ ในจังหวัด
ทางตอนเหนือมีพื้นที่สุดพิเศษแบบนี้

ต้องปิดประตูชั้นรูมด้วยสินะ —

สายลมเย็นเยียบที่ไต่ผ่านใบหญ้าทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าเดิน

ลงมาที่ชั้นหนึ่งทำไม ชั้นรวมคือห้องที่ติดกระจกใสไว้สามด้าน และยื่นออกไปในตำแหน่งที่มองเห็นสวนได้รอบทิศ จึงเป็นพื้นที่ที่น่าอยู่เป็นพิเศษ

ในสวนปลูกพืชพรรณต่างๆ ตามฤดูกาลเอาไว้ ช่วงนี้จะได้กลิ่นหอมสดชื่นของดอกไลแลคและดอกลิ้นหุบเขาที่กำลังบานสะพรั่ง ที่ผ่านมามีคุณตาคงมอบความรักและทะนุถนอมสวนที่คุณยายเคยดูแลให้ยังคงงดงามไม่แพ้ในอดีต

เข้าเดือนมิถุนายนแล้ว แต่อากาศยังคงหนาว คนในพื้นที่มักเรียกกันว่า “ลมหนาวฤดูไลแลค”

“เท่านี้ก็เรียกขี้หนาว”

ผมปิดประตูและหน้าต่างจนครบทุกบานแล้วปิดไฟ ภายในร้านจึงมืดสลัวลงทันตา

พิธีศพของคุณตาจัดขึ้นโดยมีเพียงญาติใกล้ชิดและคนสนิทเข้าร่วมตามคำสั่งเสียของเจ้าตัว คุณยายมาดะช่วยเป็นธุระจัดการสิ่งต่างๆ ให้เรา เขาคือรองนายกเทศมนตรีของเมืองนี้ ในอดีตเคยเป็นสมาชิกสภาเทศบาลผู้มีอิทธิพลและกุมอำนาจของกลุ่มบุคคลทางการเมืองท้องถิ่นที่ใหญ่ที่สุดในเวลานั้น เขามีผิวคล้ำและผมเป็นสีขาว ร่างเล็กแต่ดูแข็งแรงกำยำ ใบหน้าเคร่งขรึมฉายแววน่าเกรงขามอย่างยิ่ง

บุคลิกความเป็นผู้นำของเขานั้นค่อนข้างน่าทึ่ง ได้ยินว่าบางครั้งก็ไปข้องเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ค่อยชาวสะอาดนัก แต่ไม่น่าเชื่อว่ารสนิยมการอ่านหนังสือกลับสอดคล้องกับคุณตาเป็นอย่างดี ทั้งสองคนสนิทกันตั้งแต่ตอนที่คุณตายังทำงานในห้องสมุด นอกจากนี้

คุณยามาตะยังแวะมาเยี่ยมเยียนที่ร้านหนังสือบูเกต์เป็นประจำ
ผมเองก็เคยเจอหน้าเขามาแล้วหลายครั้ง

หลังจากเราโทรศัพท์ไปแจ้งว่าคุณตาเสียชีวิตแล้ว คุณยามาตะ
ก็เดินทางมาถึงภายในเวลาเพียง 30 นาที เขาใช้เส้นสายอันกว้างขวาง
ช่วยเตรียมการเรื่องพิธีศพทุกขั้นตอนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“รู้สึกไม่ค่อยดีเลยที่ต้องรบกวนท่านรองนายกเทศมนตรี
ให้ช่วยจัดการงานศพแบบนี้” พ่อแม่ของผมเกรงอกเกรงใจมาก
แต่คุณยามาตะไม่มีที่ท่าจะล้มเลิกความตั้งใจ “คุณโทชิโอะเป็นทั้ง
แบบอย่างในการใช้ชีวิตและเป็นเพื่อนรักของผมมาหลายสิบปีครับ
ถ้าเรื่องแค่นี้ยังทำให้ไม่ได้ ผมคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน” เขา
บอกเช่นนั้น

“ผมคิดว่าคุณคงเลือกจัดงานศพเฉพาะในหมู่คนใกล้ชิด
เพราะไม่อยากให้เป็นภาระของแขก แต่แบบนี้มันดูเย็นชาเกินไป
คนอริยาศยดีที่มีมิตรสหายมากมายอย่างคุณกลับตัดสินใจแบบนี้
ในวาระสุดท้าย แล้วจะให้คนอื่นเขาทำตัวยังไง”

คุณยามาตะพูดคุยกับคุณตาที่หลับใหลอยู่ในโลงศพ แผ่นหลัง
ของเขาสิ้นระริก

2

ป่าแห่งหนังสือ

คุณตาเป็นคนขี้มั่วแจ่มใสและมีผู้คนคบหามากมาย
อย่างที่คนยามาตะว่า บุคลิกช่างดูตรงข้ามกับภาพจำของผู้ที่เป็น

เจ้าของร้านหนังสือและอดีตบรรณารักษ์เหลือเกิน

“ฉันเปิดร้านหนังสือมุเกตต์เพราะคิดว่าถ้ายังได้ข้องแวะกับเหล่าคนรักหนังสือในช่วงหลังเกษียณก็คงสนุกไม่น้อย อีกอย่างนะ ถ้าเอาแต่เก็บไอเดียและรสนิยมของคุณเซตสึโกะไว้ชื่นชมกันเองก็น่าเสียดายใช่มั้ยล่ะ”

รอยยิ้มแสนอุ่มอ่อมของคุณต่ายยังคงแจ่มชัดในความทรงจำ

“คุณเซตสึโกะ” หมายถึงคุณยายของผมผู้เป็นนักอ่านตัวยงและรอบรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย ทั้งยังแตกฉานด้านการจัดสวนและตกแต่งภายในอีกด้วย คุณยายเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ร้านหนังสือมุเกตต์กลายเป็นพื้นที่อันน่าอยู่และรื่นรมย์

ทั้งสองร่วมกันสร้างปาแห่งหนังสือขึ้นที่นี่ แต่อีกไม่นานร้านก็ต้องปิดตัวลงแล้ว ผมขอโทษนะ คุณตา คุณยาย

หากเราทำอะไรได้บ้างก็คงดี แต่เป็นไปไม่ได้เลยที่ใครสักคนในครอบครัวของผมจะย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้เพื่อสานต่อร้านหนังสือมุเกตต์ ที่นี่ก็เหมือนร้านหนังสืออิสระส่วนใหญ่ที่ไม่อาจคาดหวังผลกำไร คุณตาเปิดร้านมาได้นานขนาดนี้เพราะมีเงินบำนาญช่วยให้ชีวิตความเป็นอยู่มั่นคง แต่หากเป็นคนที่ยังไม่เกษียณก็ยากที่จะเลี้ยงปากท้องด้วยธุรกิจของร้านเพียงอย่างเดียว

“คิดแล้วก็เศร้าแหละ ที่นี้มีแต่ความทรงจำของคุณพ่อคุณแม่เต็มไปหมดเลย”

“ก็ต้องทำใจนะเนะ เอาเป็นว่าปิดร้านไปก่อน แต่ปล่อยอาคารไว้แบบนี้สักระยะแล้วกัน”

แสงอาทิตย์ยามเย็นส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาอาบใบหน้า ด้านข้างของพ่อกับแม่ที่นั่งอยู่คนละฝั่งของโต๊ะรับประทานอาหาร

“นั่นสินะ...แต่เราได้อยู่ได้แค่ปีละไม่กี่วัน แบบนี้บ้านก็จะยิ่งทรุดโทรมลงไปเรื่อย ๆ ถ้าหาใครมาเช่าอยู่แทนได้ก็คงดี”

นั่นคงเป็นไปได้ยาก เพราะเมืองนี้มีผู้อยู่อาศัยน้อยลงทุกที แม้ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบช้า ๆ แล้วทอดถอนใจ กาแฟรสกลมกล่อมและลุ่มลึกเพราะชงจากเมล็ดบนชั้นวางในครัวที่อยู่ชั้นหนึ่งของร้าน — ซึ่งเป็นพื้นที่อันสวยงามและโอ่อ่า มีเคาน์เตอร์ครัวแบบเปิดหันหน้าเข้าหาโต๊ะไม้แผ่นเดียวขนาดสิบที่นั่ง — น่าจะเป็นเมล็ดกาแฟที่มีคนให้มา เพราะปกติแล้วคุณตาตี๋มีแต่ชาญี่ปุ่นเท่านั้น

“เออเนี่ย อากิระ แกจะอาสาปิดร้านให้จริงหรอ”

“อ้อ ให้คนที่รู้เรื่องหนังสือกับสำนักพิมพ์อย่างผมจัดการเองดีกว่า”

“แล้วงานแหละ หยุดยาวได้หรือไง”

“ผมลาออกแล้ว”

“เฮ้...”

“ลาออก...แกได้งานใหม่แล้วหรอ?”

“ยัง”

“ทำไมปุบปับแบบนั้นล่ะลูก เกิดอะไรขึ้นหรอ”

“พอได้ลูกคิดอะไรบางอย่างได้นะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตหรอก ผมขอไปอาบน้ำก่อนนะ”

ผมตัดบทไปดื้อ ๆ แล้วลุกจากเก้าอี้ ปล่อยให้พ่อแม่นั่งทำหน้ากังวลอยู่ตรงนั้น

ผมไม่บอกเหตุผลที่ลาออกเพราะรู้สึกว่ามันอ่อนหัดไร้เดียงสาเกินกว่าจะเป็นความคิดของคนวัยทำงาน ผมไม่คิดว่าตัวเองตัดสินใจ

ผิด แต่ความจริงที่ต้องยอมรับคือผมไม่อาจทำใจปล่อยผ่านสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่านั่นคือเรื่องสามัญธรรมดาที่คนเป็นบรรณาธิการต้องมองข้ามไปให้ได้ก็ตาม

วันรุ่งขึ้น เมื่อพอกับแม่เดินทางกลับไปยังโตเกียวแล้ว ผมก็เริ่มเตรียมตัวเข้าสู่ขั้นตอนการปิดกิจการ

สิ่งที่ยุ่งยากที่สุดในบรรดางานทั้งหลายคือการคืนหนังสือ ต้องบรรจุหนังสือลงกล่องตามรายชื่อที่สายส่งหนังสือหรือสำนักพิมพ์ระบุมาให้ จากนั้นก็เรียกสายส่งหนังสือมาเก็บกลับไป หรือไม่ก็ส่งไปรษณีย์คืนให้สำนักพิมพ์โดยตรง หนังสือในสต็อกมีประมาณสองหมื่นเล่ม น่าจะพอจัดการคนเดียวไหว ผมนึกยามใจเช่นนั้น — แต่เมื่อเริ่มลงมือก็ได้รับรู้ถึงความไม่ประสีประสาของตัวเอง

ผมไม่รู้ว่หนังสือเรื่อง*ดอกไม้แด่อัลเกอร์นอน*² ซึ่งเป็นเล่มแรกในรายชื่อนั้นอยู่ที่ไหน หาจนทั่วแล้วยังไม่เจอ จึงได้แต่หลงทางอยู่ในป่าแห่งหนังสือไปเรื่อย ๆ แบบนี้ต้องใช้เวลากี่วันกันนะกว่าจะหาหนังสือในรายชื่อครบทุกเล่ม

แล้วทำไมผมถึงต้องลำบากลำบากขนาดนี้ คำตอบคือเพราะคุณตาคุณยายให้ความสำคัญกับการเรียงหนังสือบนชั้นด้วยลูกเล่นเฉพาะตัวที่ยากจะคาดเดานั้นเอง

“สนุกเหมือนเกมหาขุมทรัพย์เลยใช่มั้ย”

“เราคอยสลับที่หนังสืออยู่ตลอดเพื่อให้ลูกค้าตื่นตันทันทีล่ะ”

² *Flowers for Algernon* โดย แดเนียล คีส์

ทั้งสองมักพูดเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความซุกซนและขบขัน

“เฮ้อ...”

ผมเปิดบานเลื่อนกระจกในชั้นรูม ตั้งใจจะสูดอากาศภายนอกเพื่อเปลี่ยนอารมณ์

ร่างกายสัมผัสได้ถึงมวลอากาศเบาสบายสมกับเป็นวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส มีกลิ่นของทะเลเจืออยู่เล็กน้อย หรือวันนี้ทิศทางลมจะเริ่มเปลี่ยนแล้ว — ระหว่างที่คิดเรื่องนั้น ผมรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวอยู่ตรงปลายสายตา เมื่อหันไปมองพุ่มดอกพีโอนี ก็เห็นเด็กสาวคนหนึ่งทำท่าหยุดก็เหมือนกลัวงวายน้อยตกใจแล้วจึงตรงมาทางผม

เธอมีหางตาเรียวยาวและดวงตากลมโต ผิวขาว เส้นผมดำขลับ ตัวค่อนข้างเล็กแต่ถือว่าเป็นเด็กสาวที่ใบหน้าสะสวย ถ้าจำไม่ผิด ชื่อนักเรียนที่เธอใส่น่าจะเป็นของโรงเรียนมัธยมปลายในละแวกนี้

“มาซื้อหนังสือหรือเปล่าครับ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ พอดีร้านนี้...”

ขณะที่ผมกำลังจะพูดต่อว่า...ไม่ได้เปิดทำการแล้วครับ เสียงแหบห้าวที่แฝงความดุนกึกแว่วมาจากอีกฝั่งของรั้วต้นไม้เอเชีย ซึ่งกั้นระหว่างสวนกับถนนด้านนอก

“โมโม่ะจัง! มาเร็วจริงๆนะ! อากิระคุงก็อยู่ด้วยเหอะเนี่ย พวกเธอได้คุยกันหรือยังล่ะ!”

คุณยามาดะนั่นเอง

คุณยามาตะบอกเด็กสาวมัธยมปลายที่เขาเรียกว่า “โมโมะจัง” ให้ตามมาที่ชั้นรูมแล้วเข้าเรื่องทันที

“ฉันกลัวว่าเธอจะเก็บร้านคนเดียวไม่ไหวนะ เลยก๊อโอกาสเรียกโมโมะจัง — คุณนากาเสะ โมโมะ — ให้มาช่วยอีกแรง สาวน้อยคนนี้อยู่ชั้น ม.5 โรงเรียน C เคยมาช่วยงานคุณโทชิโอะอยู่บ่อยๆ รู้จักร้านนี้ดีเชียวละ”

จากนั้นเขาก็แนะนำตัวแทนผมว่า “โมโมะจัง นี่อาทิจะคุงหลานของคุณโทชิโอะนะ” ก่อนจะพูดต่อโดยไม่รอให้กล่าวทักทายกันเองเลย

“ว่าไงล่ะ อาทิจะคุง ให้โมโมะจังมาช่วยดีมั้ย”

“...มันก็น่าดีใจอยู่หรอกครับ แต่ให้เธออยู่กับผมแค่สองคนในร้านจะดีเหรอครับ”

เด็กสาวมัธยมปลายกับชายวัย 28 อยู่ด้วยกันในร้านสองต่อสองคงดูไม่เหมาะไม่ควรเท่าไร

“หือ...อ้อ เข้าใจละ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เดี่ยวคุณชูเงงูมะกับอิคเคะคุงก็มา”

คุณชูเงงูมะกับอิคเคะคุง...

“งั้นฉันไปก่อนละ พอดีต้องไปเตรียมประชุมสภาเทศบาลนะ”

“เดี๋ยวสิครับ ผมยังไม่แน่ใจเลยว่าจะให้คุณนากาเสะมาช่วยงานดีหรือเปล่า แล้วถ้าให้ช่วยจริง ๆ ต้องจ่ายค่าแรงเท่าไร...”

“ไม่ต้องจ่ายค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ เอย่ขึ้นขณะที่ผมพยายามรั้งคุณยามาตะไว้ น้ำเสียงของเธอฟังสงบหวาดชัดเจน และสัมผัสได้ถึงความตั้งใจอันแรงกล้า

“แค่อนุญาตให้ฉันมานั่งทบทวนบทเรียนที่นี่ก็พอแล้วค่ะ”

เธอมองตามผมและพูดเช่นนั้นอย่างเรียบเฉยด้วยสีหน้าสุ่ม
ดูเป็นผู้ใหญ่

“ทบทวนบทเรียนหรือ”

“แมวที่บ้านชอบมากวนต่อนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือนะคะ
ถ้าฉันออกไปนอกห้องก็จะมาชวนประตู่ร้องเรียกไม่หยุด พอฉัน
เล่าเรื่องนั้นให้คุณโทชิโอะฟัง เขาก็บอกว่า ‘มานั่งที่นั่นแทนก็ได้’

“นี่ไงคะ” เธอพูดพลางชูสมาร์ตโฟนให้ดู บนหน้าจอมีแมว
สีขาวนั่งปักหลักอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ

“มันถูกทิ้งไว้หน้าร้านนี้ตั้งแต่ยังเป็นลูกแมวนะ โชคดีที่ได้
โมโมะจังช่วยรับไปเลี้ยง คุณโทชิโอะคงรู้สึกว่าจะต้องช่วยเหลือโมโมะจัง
เป็นการตอบแทนบ้าง แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ โมโมะจังน่าจะ
จำตำแหน่งของหนังสือในร้านได้เกือบทุกเล่มเลย ฉันว่าถ้าให้มาช่วย
สักวันละชั่วโมง งานคงคืบหน้าขึ้นเยอะ — ว่าแต่นั้นคือรายชื่อหนังสือ
ที่ต้องส่งคืนสินะ”

คุณยามาตะหยิบปึกกระดาษที่ผมวางไว้บนโต๊ะเมื่อครู่แล้ว
ยื่นให้นากาเสะ โมโมะ จากนั้นเธอก็ออกไปจากชั้นรวม ผมกับ
คุณยามาตะจึงตามหลังไป

นากาเสะ โมโมะ ก้าวเข้าไปในตัวร้านแล้วสาวเท้าวิ่งไวด
เดินกลับไปกลับมาระหว่างชั้นหนังสืออย่างไร้ความลังเล แล้วเธอ
ก็รวบรวมหนังสือ 20 เล่มแรกในรายชื่อได้ครบถ้วนด้วยเวลาประมาณ
สิบห้า นาที

“เยี่ยมยอด”

คุณยามาตะพูดแล้วปรบมือเปาะแปะ “พอเถอะค่ะ”

นากาเสะ โมโมะ พูดด้วยสีหน้าเหมือนทำตัวไม่ถูก

“นี่ อาทิจะคุง เชื่อฉันเถอะ ให้โมโมะจ้างมาช่วยงานซะ ส่วนฉันขอตัวก่อนละ”

ในร้านเหล้าแค่ผมกับนากาเสะ โมโมะ เพียงสองคน ผมรู้สึกได้ถึงบรรยากาศอันเจิบจ้นชวนอึดอัด — แต่เด็กสาวดูจะไม่ใส่ใจเรื่องนั้น เธอหยิบปึกกระดาษรายชื่อหนังสือขึ้นมาแล้วแบ่งครึ่งก่อนยื่นส่วนหนึ่งให้ผม

“ฉันจะจัดการส่วนของครึ่งแรกเอง คุณอาทิจะช่วยดูที่เหลือได้มั๊ยคะ ถ้าหาเล่มไหนไม่เจอก็ทำเครื่องหมายไว้ก่อน แล้วฉันจะมาช่วยหาทีหลังค่ะ”

สีหน้าของเธอขณะเหลือบตาขึ้นมองผมดูราวกับรุ่นพี่ในบริษัทที่กำลังสั่งงานรุ่นน้องผู้ไม่เอาถ่าน ผมหลุดขาออกมา นั้นคงทำให้นากาเสะ โมโมะ อดยึดเจื่อนไม่ได้เช่นกัน

“มีอะไรหรือคะ”

“อ้อ เปล่าๆ เข้าใจแล้วละ ถ้าหาเล่มไหนไม่เจอจะถามคุณนากาเสะแล้วกัน ขอขอบคุณะ”

นากาเสะ โมโมะ พยักหน้าอย่างพึงพอใจ

3

วันสุดท้ายของร้านหนังสือมุเกต์

นาฬิกาถูกตุ้มกระดิกเข็มเดินหน้าส่งเสียงตึก...ตึก...ตึก... ตึกออกอยู่ในร้านระหว่างที่นากาเสะ โมโมะ กับผมกำลังรวบรวม

หนังสือตามรายชื่อไปเรื่อย ๆ แต่ถึงอย่างนั้นงานทางฝั่งผมก็ไม่คืบหน้าเลยแม้แต่น้อย ในขณะที่นากาสะ โมโมะ กลับดึงหนังสือออกจากชั้นเล่มแล้วเล่มเล่าด้วยความจับใจ นำหน้าทิ้งห่างผมไปไกลโข

จริงอยู่ว่าส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผมยังไม่วู้ที่วู้ทางนัก แต่แบบนี้มันไม่เร็วไปหน่อยหรือ เธอจำตำแหน่งหนังสือราวสองหมื่นเล่มได้อย่างไรกันนะ

ไม่นานนักนากาสะ โมโมะ ก็ทำงานส่วนของวันนี้เสร็จเรียบร้อย “ฉันทวงหนังสือไว้บนโต๊ะริมหน้าต่างนะคะ” เธอบอกผมก่อนเดินตรงไปยังส่วนในสุดของร้าน แทรกตัวผ่านช่องว่างระหว่างโต๊ะตัวเล็กริมผนังกับเก้าอี้ผ้าสีเขียวมอสส์แล้วนั่งลง ก่อนจะหยิบสมุดโน้ตออกมาจากกระเป๋าเป้สีดำ ทันใดนั้น...

“สวัสดีครับ”

เสียงว่าเจตคติใสดั่งขึ้นพร้อมเสียงกระดิ่งประตู่ เมื่อผมเดินออกไปดูก็เห็นเด็กหนุ่มผิวเข้มยืนอยู่

“ผมชื่ออิคะนะครับ เรียนอยู่ปี 3 ที่มหาวิทยาลัย U ในเมืองนี้ คุณอาภิระ หลานของคุณโทชิโอะใช่ไหมครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ใบหน้ายิ้มแย้มของเขาสร้างความประทับใจตั้งแต่แรกเห็น

“ใช่แล้วครับ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ ว่าแต่รู้จักกับคุณตาของผมได้ยังไงหรือ”

“ผมมาขอใช้ครัวของที่นี่เปิดคาเฟ่เป็นบางเวลานะครับ คุณโทชิโอะมีบุญคุณกับผมมาก ให้ผมช่วยคุณเก็บข้าวของในร้านอีกแรงนะครับ”

คาเฟ้านั้นหรือ หรือว่า...

“งั้นเมล์ดิกาแฟที่อยู่บนชั้น...”

“ของผมเองครับ”

อ้าว แย่ละสิ

“ขอโทษทีครับ ผมนึกว่าเป็นของคุณตากิเลยเอาไปขงดื่มเอง”

“ไม่มีปัญหาเลยครับ ผมต่างหากที่ต้องขอโทษ ดันวางของ
ทิ้งไว้ที่หน้าชะเยอะเลย ทั้งเมล์ดิกาแฟ อุปกรณ์ชั้นโน้นชั้นนี้ แกมมี
ถ้วยชามอีกหลายใบด้วย”

เสียงกระดิ่งประตูดังขึ้นอีกครั้ง

“โมโมะจังกับอิคเคะคุงมากันแล้วเหอ”

เจ้าของน้ำเสียงนุ่มสบายหูชะงักหน้าเข้ามา เธอคือ
สุภาพสตรีวัยกลางคนมาดสง่าที่ถือช่อดอกเบญจมาศสีขาวเอาไว้
ผู้หญิงคนนี้คือคุณซุงงูเมะงั้นหรือ

เมื่อลองสอบถามก็ได้ความว่าเธอมาดูแลสวนของที่นี่ให้
เป็นประจำ เพราะแบบนี้เอง สวนจึงดูสวยงามและเป็นระเบียบ
เรียบร้อยอยู่เสมอ

“ขอบคุณมากนะครับที่คอยช่วยเหลือคุณตามาตลอด”

ผมค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม

“ไม่เป็นไรหรอกน่า อย่าเกรงอกเกรงใจกันขนาดนั้นสิ ฉัน
ต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณ ปกติฉันชอบทำสวนอยู่แล้วนะ
แกมยังได้มานั่งจิบเครื่องดื่มเพลินๆ คุ้ยเล่นกับคนอื่นทุกวันเลยด้วย
ว่าแต่...ฉันเรียกเธอว่าอาากิระคุงได้มั้ยนะ”

“ได้เลยครับ”

“ขอรบกวนอะไรสักอย่างสิ ฉันอยากจตุภูมิรำลึกถึงคุณโทชิโอะ

สักหน่อยนะ แล้วก็น่าจะมีคนอื่นมาอีกหลายคน เอาจุณคุณโทชิโอะกับกระถางธูปตั้งไว้บนเคาน์เตอร์ให้หน่อยได้มั้ย”

วันรุ่งขึ้น ผู้คนในเมืองเริ่มทยอยมากันอย่างไม่ขาดสายตามที่คุงซุงนึมะบอก ได้ยินว่าพวกเขาต่างก็เป็นลูกค้าประจำของร้านหนังสือบูเกต์ซึ่งแวะเวียนมาทำกิจกรรมต่างๆ ที่ร้านอยู่เสมอ

จุดเริ่มต้นคือเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว หลังจากคุนยายเสียไป คุนตาก็มักแสดงอาการเศร้าซึมบ่อยครั้ง คุนยามาตะเห็นดังนั้นจึงริเริ่มจัดชมรมอ่านหนังสือขึ้น นั่นทำให้เกิดกิจกรรมรวมตัวรูปแบบอื่นตามมา และมีการนัดพบปะกันที่ชั้นรูมเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ แทบทุกวัน

ครอบครัวของมมยู่อยู่กับธุรกิจงานส่วนตัว จึงมีโอกาสมามากอยู่ที่เมืองนี้เพียงไม่กี่วันในตอนที่ร้านหนังสือบูเกต์ปิดทำการ อย่างเช่นช่วงเทศกาลไหว้บารพบุรุษหรือไม่กี่ช่วงขึ้นปีใหม่ คุเป็นขั้วตรงข้ามโดยสิ้นเชิงเมื่อเทียบกับคุนตาที่ได้สานสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับผู้คนในเมืองมาตลอด

“เราขอใช้ห้องนี้เหมือนเดิมจนกว่าจะปิดร้านเรียบร้อยได้มัยเดียวจะช่วยจัดเก็บข้าวของอีกแรง”

เหล่าลูกค้าประจำแสดงความปรารถนาเช่นนั้น แน่นนอนว่ามมยินดี ภายในร้านจึงดูครึกครื้นขึ้นจนดูไม่ออกว่ากำลังเตรียมปิดกิจการ

“วันนี้เป็นกิจกรรมของชมรมหมากรุกเธอคะ”

“เปล่าหรอก ฟุ้งนั้ะ พอดคิดว่าจะไม่มีร้านนี้แล้วก็รู้สึกใจหวิวๆ เลยอดแวะมาเยี่ยมไม่ได้”

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ จากนั้นไปในเมืองก็เหลือแค่ร้านหนังสือ
อิซูมียะแล้วสินะ ร้านนั้นใหญ่โตก็จริง แต่ดูไม่ค่อยอบอุ่นเท่าไร
เลย”

“ร้านเก่าแก่จะหายไปอีกร้านแล้วสิน่า ช่วยไม่ได้แะะ ก็คน
หนุ่มสาวพากันออกจากเมืองนี้ไปเรื่อย ๆ นี่นา”

“นั่นสิคะ ร้านนี้ก็ไม่ค่อยมีลูกค้าวัยรุ่นด้วย”

“นายกเทศมนตรีบอกว่าจะพยายามทำให้ผู้อยู่อาศัยในเมือง
เพิ่มขึ้น แต่มันคงไม่ง่ายขนาดนั้นหรอกมัง”

“คุณยามาดะได้เป็นรองนายกเทศมนตรีแล้ว อีกไม่นาน
อะไร ๆ ก็คงดีขึ้นแหละ”

“ไม่เคยคิดเลยว่าคุณยามาดะที่ออกจากสมาชิกสภาเทศบาล
แล้ว จะกลับมารับตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีแบบนี้ เห็นว่า
ไม่กินเส้นกับนายกเทศมนตรีนี่นา ตอนเสนอแผนฟื้นฟูเมือง A
ก็ตกลงกันไม่ได้จนถึงขั้นต้องทำประชามติเลยทีเดียว”

“ได้ยินว่านายกเทศมนตรียอมก้มหัวขอรับรองให้เขารับตำแหน่ง
นะ คุณยามาดะก็เลยพูดทำนองว่า ‘ถ้าทำถึงขั้นนี้ก็คงปฏิเสธไม่ลง’”

“อู๊ย ที่แท้ก็ถูกรั้งไว้ตัวเอง นายกเทศมนตรีของเรานี้ก็ไม่เบา
นะ เห็นหนุ่มฟ้อแบบนี้แต่โน้มน้าวคนเก่งจริง ๆ”

ผู้คนที่กระจ่ายตัวกันอยู่ทั่วพื้นที่ภายในร้านต่างสนทนากัน
อย่างออกรส อิเคดะคุงเสิร์ฟกาแฟและคุกกี้โฮมเมดให้พวกเขา
โดยไม่คิดเงินเพื่อเป็น “ของตอบแทนที่อุดหนุนกันตลอดมา” ส่วน
คุณชูเงงูมะก็เตรียมช่อดอกไม้เล็ก ๆ ใส่ไว้ในถังสังกะสีเพื่อแจกเป็น
“ของที่ระลึกจากดอกไม้ในสวน”

นากาเสะ โมโมะ มาที่ร้านหลังเลิกเรียนทุกวันและช่วยงานผมเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม จากนั้นก็เดินไปนั่งที่โต๊ะตัวเดิมเงียบ ๆ วันนี้ดูเหมือนเธอจะกำลังเขียนรายงาน หากลองเงี่ยหูฟังก็จะได้ยินเสียงเคาะแป้นพิมพ์โน้ตบุ๊กดังแว่วมาจากด้านในสุดของร้าน

บรรยากาศในร้านเปี่ยมด้วยความสุขสงบ หากชีวิตทุกวันเป็นเช่นนี้อาจดีเกินคาดก็ได้

แม้จะล้มเหลวจากงานบรรณาธิการ แต่ความรักในหนังสือของผมยังเหมือนเดิม การได้เป็นเจ้าของร้านหนังสือและปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าที่ร้านในชีวิตประจำวันก็ฟังดูน่า...—ไม่หรอก เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

ผมขบไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัว ลูกค้าส่วนมากเป็นผู้สูงอายุ ไม่น่าจะมีกำลังซื้อหนังสือมากมายนัก สิ่งที่ผมทำได้คงเป็นเพียงการเก็บกวาดสะสางร้านแห่งนี้เท่านั้น

และในที่สุดวันดังกล่าวก็มาถึง

“ขอบคุณสำหรับคืนนี้นะครับ คุณยามาดะ”

“ฉันเองก็ต้องขอบคุณเหมือนกันที่เธอให้โอกาสพวกเราได้สิ่งลาที่นี้เป็นครั้งสุดท้าย คนมากันเยอะเลยนะ”

“ครับ”

แสงไฟอ่อนละมุนจากโคมไฟติดผนังส่องสว่างอยู่ภายในร้านที่มีเพื่อนสนิทมิตรสหายแต่เก่าก่อนของคุณตามารวมตัวกันกว่าร้อยคน พวกเขาต่างสนทนาพาทักกันอยู่ตามจุดต่าง ๆ ไม่ว่าจะบริเวณชั้นหนังสืออันว่างเปล่า บนโซฟา และในชั้นมุม เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อที่ได้ยินแล้วสบายใจดังไปทั่วทุกพื้นที่

หนังสือที่ต้องส่งคืนถูกบรรจุลงในกล่องลูกฟูกซึ่งวางซ้อนกันอยู่ในห้องหอคอย รอเพียงการขนย้ายในวันพรุ่งนี้ ส่วนหนังสือที่ไม่ต้องส่งคืนนั้น ผมรวบรวมแล้วนำไปบริจาคให้ห้องสมุดประชาชนของเมืองตั้งแต่ช่วงบ่ายแล้ว

คุณยามาตะเฝ้ามองบรรยากาศภายในร้านโดยไม่เอ่ยคำใด แต่ผ่านไปสักพักเขาก็พูดขึ้นเบา ๆ

“รู้สึกผิดต่อคุณโทชิโอะและคุณเซ็ตสึโกะจริง ๆ ที่หาคนมารับช่วงต่อร้านหนังสือมูเกตส์ไม่ได้”

น้ำเสียงหม่นเศร้าที่ยากจะได้ยินจากคุณยามาตะนั้นช่างเสียดแทงจิตใจ

“...ผมขอโทษนะครับ”

“ไม่ใช่ความผิดของอาทิจะคุณเลย ร้านนี้มีกำไรแค่นิดเดียว คนอายุน้อยอย่างเธอทำไม่ไหวหรอก คุณโทชิโอะเปิดร้านมาได้จนถึงทุกวันนี้เพราะมีเงินบำนาญไงล่ะ”

“— ครับ”

ถ้าต้องการสืบทอดร้านหนังสือมูเกตส์จริง ๆ ผมก็แค่รับช่วงต่อโดยไม่ต้องสนใจเรื่องเงิน แล้วทำทุกอย่างให้ดีที่สุดก็พอ แต่ผมทำไม่ได้ สุดท้ายผมก็เป็นเพียงคนนอก เช่นเดียวกับตอนที่อิโรกาเวะโชตะ หายหน้าไป

“เอาละ เริ่มกันเลยเถอะ”

คุณยามาตะบอกเช่นนั้น ผมจึงเดินไปบริเวณกลางร้าน เสียงอื้ออึงกลายเป็นความเงียบสงัดราวกับคลื่นเคลื่อนตัวกลับออกไปจากฝั่ง

“ขอขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมงานในวันนี้ะครับ ตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ทุกท่านยังคงคอยแวะมาเยี่ยมเยียนที่นี่เหมือนตอนที่คุณตายังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังช่วยเหลือในการเตรียมปิดร้านอีกด้วย ผมต้องขอขอบคุณจากใจจริงอีกครั้งครับ สำหรับผมแล้วนี่ถือเป็นช่วงเวลาอันล้ำค่าที่ทำให้ได้สัมผัสประสบการณ์ในชีวิตประจำวันที่คุณตาและทุกท่านเคยสัมผัสมาก่อน ผมเชื่อว่าทั้งคุณตาและคุณยายต้องมีความสุขแน่นอนครับ ถึงร้านหนังสือบูเกต์จะปิดตัวอย่างเป็นทางการในวันนี้ แต่เราจะยังเก็บรักษาอาคารของร้านไว้เหมือนเดิมระยะหนึ่ง หากมีท่านใดต้องการรับช่วงต่อกิจการร้าน กรุณาติดต่อเรามาได้ทุกเมื่อครับ”

คุณยามาตะ, นากาเสะ โมโมะ, คุณชูงูมะ, อิเคดะคุง และคนอื่นๆ อีกหลายคนต่างจ้องมองมาที่ผม ช่างดีเหลือเกินที่ผมได้ใช้เวลาร่วมกับเหล่าผู้คนที่ยังรักร้านหนังสือของคุณตาคุณยาย แม้ช่วงเวลานั้นจะไม่ได้ยาวนานนักก็ตาม

“ลำดับต่อไปขอเชิญรองนายกเทศมนตรียามาตะกล่าวแสดงความรู้สึกก่อนร่วมดื่มไว้อาลัยพร้อมกับทุกคนครับ —”

เสียงของผมแหบพร่าจนตัวเองยังแปลกใจ รู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาอย่างนั้นหรือ

คุณยามาตะเดินมาหาผมอย่างมาดมั่นพร้อมกับแก้วเครื่องดื่มในมือข้างหนึ่ง จากนั้นเขาก็ตบไหล่ผมเบาๆ แล้วหันหน้าไปหาแขกทุกคน ก่อนจะเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลอ่อนโยนกว่ายามปกติหลายเท่า

“กระผมยามาตะ ชิเงโอะ รองนายกเทศมนตรีครับ ร้านหนังสือบูเกต์เปิดทำการมาแล้วถึง 20 ปี เราทุกคนต่างรักร้านหนังสือ

แห่งนี้ และได้ใช้เวลาร่วมกันที่นี้อย่างมีความสุขมาตลอด กระผม
ขอแสดงความขอบคุณอย่างซาบซึ้งต่อผู้ที่มอบสิ่งนั้นให้แก่พวกเรา
นั่นก็คือคุณไซโต้ โทชิโอะ และคุณเซ็ตสึโกะผู้เป็นภรรยา รวมถึง
อากิระคุง หลานชายของทั้งสองที่ช่วยจัดเตรียมสถานที่ให้พวกเรา
ได้มีโอกาสบอกเล่าร้านหนังสือมุเกตร่วมกัน —”

ขณะที่คุณยามาตะชูแก้วในมือขึ้นนั่นเอง

เสียงกระดิ่งตรงประตูทางเข้ากังวานกรังกรัง แล้วชายในชุด
สูทสีเทาก็วิ่งหน้าตั้งเข้ามา

“เฮ้ย คาโดตะคุง! เขาจัดพิธีกันอยู่นะ!”

“ขอโทษด้วยครับ ผมมีเรื่องเร่งด่วนต้องรีบแจ้ง”

ชายที่ถูกเรียกว่าคาโดตะคุงเดินมาหาคุณยามาตะแล้วกระซิบ
ข้างหู

“ว่าไงนะ! ร้านหนังสือจะยุบสาขาในเมืองเราอะ!”

ชาวแฟรไปทั่วเมืองในพริบตาว่าร้านหนังสืออูมิยะที่มีสาขา
ทั่วประเทศ ตัดสินใจปิดสาขาย่อยในเมือง A ลง

4

ข้อเสนอจากนายกเทศมนตรีและคุณยามาตะ

ปฏิกิริยาต่อมาของคุณยามาตะนั้นรวดเร็วฉับไวอย่างถึงที่สุด

“อากิระคุง รีบติดต่อสายส่งหนังสือกับสำนักพิมพ์ต้นทาง
เดี๋ยวนี้เลยว่าจะยกเลิกการส่งหนังสือคืนไปก่อน แล้วขอให้ห้องสมุด

อย่าเพิ่งยุ่งกับหนังสือที่บริจาคไปด้วย!”

เขาออกคำสั่งด้วยถ้อยคำเรวเร็ว จากนั้นก็หันไปหาบรรดาลูกค้าประจำของร้านแล้วเปล่งเสียงดัง

“ทุกท่านโปรดฟังให้ดีครับ นี่เป็นสถานการณ์เร่งด่วน ร้านหนังสือถือเป็นสถานที่ที่สำคัญอย่างมากในการพัฒนาและดำรงรักษาวัฒนธรรมอันศิวิไลซ์ของพวกเราชาวเมืองทุกคนเอาไว้ การที่เมือง A จะไม่เหลือร้านหนังสือแม้แต่ร้านเดียวนั้น คือสิ่งที่กระผมไม่ยอมให้เกิดขึ้นเป็นอย่างยิ่ง กระผมยามาตะ ชิเงโอะ ขอให้คำมั่นว่าจะอุทิศตนเพื่อช่วยให้ทุกท่านผ่านพ้นวิกฤตินี้ไปได้ครับ!”

เหล่าลูกค้าประจำของร้านต่างนั่งอึ้งไปชั่วขณะ แต่แล้วก็มีเสียงปรบมือดังขึ้น

“ให้มันได้อย่างนี้สิ ท่านรองนายกเทศมนตรี!”

“ฝากด้วยนะท่าน!”

“ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงครับ! ถ้าวันนี้ขอให้ทุกท่านเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ! กระผมขอตัวกลับไปยังสำนักงานเทศบาลเพื่อวางมาตรการแก้ไขต่อไป!”

คุณยามาตะประกาศก้องด้วยรอยยิ้มแสนเบิกบานแล้วเดินอย่างองอาจออกไปพร้อมคุณค่าโตตะ

พูดตามตรงว่าท่าทางของเขาออกจะเหมือนการแสดงละครไปสักหน่อย ผมนึกถึงคำที่คุณตาเคยเปรยให้ฟังว่า “ยามาตะคุงเนี่ย ถ้ารู้จักกันเป็นการส่วนตัวก็ถือเป็นคนน่าคบหาคนหนึ่งเลยละ แต่ถ้าเป็นเรื่องการเมืองหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องผลประโยชน์ของตัวเองละก็จะกลายเป็นคนไม่ยอมใครขึ้นมาทันที”

ผ่านไปสามวันหลังจากนั้น

คุณยามาตะเรียกผมไปที่สำนักงานเทศบาล เมื่อแจ้งชื่อ
กับแผนกติดต่อสอบถาม ผมก็รู้สึกผิดคาดเล็กน้อยเมื่อเจ้าหน้าที่
พาไปยังห้องทำงานของนายกเทศมนตรี

“ผมซาเอกิ นายกเทศมนตรีครับ ต้องขออภัยอย่างสูง
ที่เรียกตัวมากะทันหัน ทางเราอยากขอปรึกษาเกี่ยวกับร้านหนังสือ
มุเกตส์สักหน่อยนะครับ”

เขาดูยิ้มแย้มและมีกิริยาท่าทางนุ่มนวล ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง
กับคุณยามาตะที่นั่งทำหน้าถมึงทั้งอยู่ข้างๆ ชายคนนี้มีประวัติการ
ทำงานเป็นอดีตเจ้าหน้าที่รัฐและทนายความ ทั้งยังรูปร่างหน้าตาดี
ได้ยืนว่าเขาอายุ 40 ปี แต่ตัวจริงดูหนุ่มกว่านั้น

“ปรึกษาเรื่องอะไรเหรอครับ”

“ขออนุญาตเข้าประเด็นเลยแล้วกันนะครับ ถ้าคุณมียาโมโตะ
มีความต้องการที่จะสานต่อธุรกิจร้านหนังสือมุเกตส์ ทางเราก็ตัดใจว่า
จะให้ห้องสมุดประชาชนของเมืองนี้เลือกร้านหนังสือมุเกตส์เป็นร้านหลัก
ในการสั่งซื้อหนังสือเข้าห้องสมุดนะครับ”

ข้างเป็นข้อเสนอที่ไม่คาดฝันจริงๆ

“เราไปคุยกับผู้อำนวยการห้องสมุดมาแล้ว ทุกคนเห็นตรงกัน
ว่าแบบนี้น่าจะดีต่อชาวเมืองที่สุด ที่ผ่านมามทางนั้นซื้อหนังสือจาก
ร้านหนังสืออิซুমิยะเป็นหลักนะ ว่าไง อากิระคุง พอจะรับข้อเสนอนี้
ไว้ได้มั้ย”

คุณยามาตะโน้มตัวมาจากโซฟาที่นั่งอยู่

“เอ่อ คือว่าผม...”

ตั้งใจจะกลับโตเกียวล่ะครับ — ผมอยากพูดเช่นนั้น แต่ถ้อยคำ

กลับค้างเติ่งอยู่ในลำคอ

“คุณยามาตะ อย่าเพิ่งเร่งเร้าสิ คุณมียาโมโตะครับ ผมขออนุญาตขยายความเพิ่มเติมเล็กน้อย ยอดเงินที่ห้องสมุดประชาชนสั่งซื้อหนังสือจากร้านอิซุมิยะเมื่อปีที่แล้วคือประมาณสิบล้านเยน เชื่อว่าหลังจากนี้ตัวเลขก็ไม่น่าจะผันผวนไปจากเดิมเท่าไรหรอกครับ”

“สมมติว่าได้กำไรเข้าร้านหนังสือบูเกต์สักยี่สิบเปอร์เซ็นต์ เดือนนี้ก็ตกราว ๆ หนึ่งแสนหกหมื่นเยน ถ้ารวมกับรายได้จากลูกค้าทั่วไปก็น่าจะอยู่ได้มั้ง”

— คงไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก ประชากรของเมืองนี้มีจำนวนลดลงเรื่อย ๆ ถ้าถูกตัดงบประมาณจากรัฐ งบประมาณซื้อหนังสือของห้องสมุดก็ต้องลดลงเช่นกัน

“ลูกค้าร้านอิซุมิยะที่เปลี่ยนมาเข้าร้านหนังสือบูเกต์แทนก็น่าจะมีไม่น้อยเลยนะ”

“คุณยามาตะ อย่าคาดหวังอะไรเกินไปเลยครับ ร้านหนังสืออิซุมิยะนะซบเซามาแต่ไหนแต่ไร...”

คุณยามาตะยกมือขวาขึ้นปรามคำค้านของนายกเทศมนตรี

“กรุณาอย่าขัดได้มั๊ยครับ ท่านนายกเทศมนตรีก็อย่าให้อาการะคุณเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ไม่ใช่หรือไง”

“เราไม่ควรพินิจเขานะครับ คุณยามาตะบอกผมเองไม่ใช่หรือ ว่าคุณมียาโมโตะเป็นบรรณธิการในสำนักพิมพ์ใหญ่ การลาออกจากการที่มั่นคงแบบนั้นไม่ใช่เรื่องที่ใครจะตัดสินใจกันได้ง่าย ๆ”

“ก็ให้อาการะคุณเริ่มเส้นทางชีวิตใหม่ด้วยการเป็นเจ้าของร้านหนังสือในเมืองนี้ไงล่ะ งานบรรณธิการนะ ถ้าคิดจะทำก็ทำ

ที่นี่ได้ ท่านนายกเทศมนตรีให้สัญญากับประชาชนไว้ว่าจะเพิ่มจำนวนประชากรของเมือง A ให้ได้ไม่ใช่หรอครับ อย่างน้อยถ้ามีคนหนุ่มอย่างอากิระคงมาอยู่เพิ่มอีกสักคน...”

“คุณยามาตะ เอาเป็นว่าอย่าเพิ่งพูดแทรกได้มั๊ยครับ ช่วยเงียบฟังจนจบก่อนเถอะ”

“ท่านนายกเทศมนตรีต่างหากที่พูดแทรก ผมขอเตือนท่านคืนด้วยคำพูดเดียวกันนี้แหละ!”

การทะเลาะกันเหมือนเด็ก ๆ ของทั้งสองคนทำให้ผมได้แต่นั่งนิ่งด้วยความอึดอัด จนกระทั่งนายกเทศมนตรีกระแอมขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า “ขอประทานโทษด้วยครับ”

“คุณมียาโมโตะ ผมตั้งใจจะพัฒนาเมือง A ให้เป็นเมืองแห่งวัฒนธรรมและการเรียนรู้ครับ ดังนั้นจึงอยากให้มีร้านหนังสืออยู่ในเมืองอย่างน้อยสักหนึ่งร้าน ร้านหนังสือมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างจากห้องสมุดอยู่ครับ”

“ครับ...”

“ถ้าคุณช่วยสานต่อร้านหนังสือมุเกต์ ทางเราก็จะสนับสนุนทุกอย่างเท่าที่ทำได้ครับ”

“ใช่แล้วละ อากิระคง ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไร พวกเราพร้อมช่วยเหลือเต็มที่แน่นอน”

“เรื่องนี้ผมให้สัญญาเลยครับ ลองคิดถึงความเป็นไปได้ในแง่บวกดูสิครับ”

นายกเทศมนตรีซาเอกิและคุณยามาตะซึ่งได้คารมกันอย่างดุเดือดจนถึงเมื่อครู่ กลับค้อมศีรษะให้ผมอย่างพร้อมเพรียง

5

ณ ห้องสมุด

“ขอเวลาตัดสินใจก่อนนะครับ”

ผมทิ้งท้ายเช่นนั้นก่อนออกจากสำนักงานเทศบาลเนื่องจากยังไม่กล้าปฏิเสธอย่างเต็มปาก ความปรารถนาที่จะรับช่วงต่อร้านหนังสือนั้นไม่ปรากฏในใจแม้แต่เศษเสี้ยว ผมเพียงแวะมายังห้องสมุดเพราะครีมนอกครีมีใจเท่านั้น

ห้องสมุดตั้งอยู่บริเวณตอนกลางของเนินเขาเขียวขจีอันเป็นที่ตั้งของหน่วยงานราชการหลายแห่ง รูปลักษณะภายนอกห่อหุ้มด้วยอิฐมอญสีน้ำตาล เห็นแล้วชวนให้นึกถึงเค้กช็อกโกแลตอยู่เหมือนกัน ผมเดินเข้าไปราวกับถูกบางสิ่งดึงดูด ด้านในเป็นพื้นที่โล่งโล่ง สีสันเคลือบแว็กซ์เงางามที่สร้างบรรยากาศอบอุ่น

“โอ้...”

ดังามอะไรอย่างนี้

ห้องสมุดยามเย็นในวันธรรมดานั้นไว้แววของผู้คน ผมเดินทอดน่องอย่างไร้จุดหมายพลางชมชั้นหนังสือที่แบ่งเอาไว้เป็นหมวดหมู่ ทั้งหนังสือบูเกะ³ หนังสือเกร็ดประวัติเกี่ยวกับท้องถิ่น สารานุกรมต่างๆ และในที่สุดก็เดินมาถึงชั้นหนังสือนิยาย มีผลงานของทาเทชิระ โมเอะ บ้างไหมนะ ผมคิดแล้วมองหาชั้นของนักเขียนที่ชื่อขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทา” ทันใดนั้นเอง...

³ หนังสือปกอ่อนขนาดกะทัดรัดสำหรับพกพาที่ตีพิมพ์ขึ้นหลังจากหนังสือฉบับปกแข็งวางจำหน่ายไประยะหนึ่งแล้ว

“คุณนากาเสะ”

“คุณอาทิจะ”

ผมและเธอเอ่ยชื่ออีกฝ่ายพร้อมกัน

นากาเสะ โมโมะ ยืนอยู่ห่างออกไปราวสามเมตร เธอเหยียด
สองแขนขึ้นไปยังชั้นหนังสือพร้อมกับเขย่งปลายเท้าจนสุด หันเพียง
ใบหน้ามาทางผม หรือว่า — เธอกำลังประคองไม่ให้หนังสือชั้นบนสุด
ร่วงลงมา

ผมรีบวิ่งเข้าไปช่วยนากาเสะ โมโมะ เธอจึงลดแขนลงแล้ว
ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“อยากหยิบทีเดียวนหลาย ๆ เล่มนะค่ะ แต่สงสัยจะไม่ไหว”

“อันตรายนะเนี่ย”

ตัวก็ไม่ได้สูง ทำไมไม่ใช้บันไดหยิบหนังสือนะ

“จะเอาเล่มไหนบ้าง”

ผมถามพลางจัดหนังสือที่เกือบล้มให้เข้าที่

“สิบล่มจากฝั่งซ้ายสุดค่ะ”

“หา...”

สิบล่มเนี่ยนะ

“ฉันอ่านนิยายในห้องสมุดนี้ทีละเล่มเรียงตามตัวอักษรนะคะ
สัปดาห์นี้จะเริ่มตั้งแต่เรื่องเส้นทางชีวิตของโคบายาชิ อิซซา⁴ ที่เขียน
โดยทานาเบะ เซย์โกะ ไปจนครบสิบล่ม”

นากาเสะ โมโมะ พุดพลางเงยหน้ามองผมด้วยท่าทางภูมิใจ
เล็กน้อย

⁴ ひねくれ一茶 (Hinegure Issa) โดย ทานาเบะ เซย์โกะ

“ทำไมถึงอ่านเยอะนักล่ะ”

“เพราะชอบค่ะ”

คำตอบนั้นเรียบง่ายตรงไปตรงมา ผมเชื่อว่าเธอเป็นหนอนหนังสือตัวจริง แต่การพยายามอ่านนิยายในห้องสมุดให้ครบทุกเล่มนั้นจะไม่ดูเป็นภารกิจที่ใหญ่โตไปหน่อยหรือ

“เริ่มอ่านตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“สองปีก่อนค่ะ”

เธออ่านไปทั้งหมดเกินครึ่งหนึ่งแล้ว ถือเป็นความเร็วระดับปีศาจเลยทีเดียว อีกทั้งยังมีความสามารถในการจดจำตำแหน่งหนังสือของร้านหนังสือบูเกต์ได้เกือบทุกเล่ม เด็กสาวคนนี้ไม่ธรรมดาเลย

“นั่งอ่านเล่มนี้หรือยัง”

ผมชี้ไปที่สันปกหนังสือเรื่อง *เธอที่บันไดทางออกฉุกเฉิน* ของทาเทชิเนะ โมเอะ นี่คือนิยายที่เคยได้รับรางวัลพิเศษในการประกวดรายการเดียวกับผลงานของฮิโรกาสะ โชตะ ผมเป็นบรรณาธิการของหนังสือเล่มนี้ จึงเกิดอยากรู้ขึ้นมาว่านางาสะ โมเอะ มีความเห็นอย่างไรบ้าง

“ค่อนข้างจำเจค่ะ ธีมของเรื่องคือ ‘ชีวิตวัยรุ่น’ และ ‘การเย้ยหยันจิตใจ’ ที่เป็นกระแสหลักของนิยายส่วนใหญ่ในตอนนี้อยู่คง่ายๆ คือตื่นเงิน ดูเหมือนพยายามยึดยึดความประทับใจให้คนอ่าน ฉันเลยไม่ชอบค่ะ”

เฉียบคมและตรงประเด็นมาก สิ่งที่น่ากาสะ โมเอะ พูดนั้นถูกต้อง เพราะทางสำนักพิมพ์กำหนดทิศทางของเนื้อเรื่องให้อยู่ในกรอบที่ต้องการทันทีตั้งแต่เห็นว่าทาเทชิเนะ โมเอะ ส่งผลงานเข้าประกวด และผมก็ปรับแก้เนื้อหา ก่อนตีพิมพ์ให้ตรงกับรูปแบบ

"มียาโมโตะ อากิระ" บรรณาธิการหนุ่มผู้จมอยู่กับความรู้สึกผิด
เพราะคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ทำลายอนาคตของนักเขียนหน้าใหม่อย่าง

"ฮิโรอาวะ โชตะ" เขาจึงตัดสินใจลาออกจากงาน
ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง เขาได้รับข่าวเรื่องการเสียชีวิตของคุณตา
ซึ่งเป็นเจ้าของร้านหนังสือในฮอกไกโด และความบังเอิญนี้เอง
ทำให้เขาต้องรับช่วงต่อร้านหนังสือ **"บูเกต์"**

ณ ร้านหนังสือบูเกต์แห่งนี้ เขาได้พบกับ **"นากาเสะ โมโมะ"**
นักเรียนมัธยมปลายที่มีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับหนังสือ
และอากิระก็ค่อย ๆ เริ่มทำความรู้จักกับผู้คนผ่านร้านหนังสือแห่งนี้...

**นี่คือเรื่องราวของร้านหนังสือบูเกต์
และเหล่าผู้คน ที่คนรักหนังสือไม่ควรพลาด**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7775-0

9 786161 877750

Illustration: CHANGๆ

335 บาท

